

Một Thoảng Bàng Khương

Trang Thanh Phương (khoá 15 KSCC)

Nhạc sĩ Lam Phương ngồi trên đồi thông nhìn xuống thành phố Đà Lạt dưới ánh đèn mờ trong đêm, đã sáng tác nhạc phẩm Thành Phố Buồn. Nhạc sĩ Huỳnh Anh đứng chờ người yêu trong đêm mưa cũng đã tạo thành nhạc phẩm Lạnh Trơn Đêm Mưa. Còn tôi cũng nhìn thấy thành phố thân yêu mờ nhạt trong đêm xa xứ, cũng đã đứng chờ người tôi thương trong đêm lạnh ký túc xá, nhưng vẫn không đủ tài để sáng tác được một dòng nhạc nào để nói lên tâm sự đời tôi. Như bao ước vọng của các chàng trai trẻ, tôi muốn viết về quê hương, tình yêu, tình bạn và tuổi trẻ. Nhưng thời gian thì cứ trôi lững lờ trôi qua, tóc đã bạc nửa mái đầu, mà tôi chưa sáng tác được một lời nhạc hay một bài văn nói về tình yêu, tình bạn của tôi đối với quê hương, với người tôi thương, với bạn bè, với gia đình.

Lúc còn học ở Cao Đẳng Phú Thọ; Sài Gòn, tôi ở ký túc xá của trường. Ký túc xá của trường đã dời chỗ hai lần. Ký túc xá đầu tiên được xây kế bên trường, được ngăn cách bởi một hàng rào kẽm gai. Để tiện việc trốn học, tôi và vài bạn học đã làm thủng một lỗ từ phòng của tôi đến sau lưng của phòng thí nghiệm Thủy Lợi của phân khoa Công Chánh. Có hai dãy nhà hai tầng, một dành cho nam, một cho nữ. Nữ sinh viên thì phần lớn bên phân khoa Hoá Học, chứ bên Công Chánh lúc đó không có nữ sinh. Không biết có lẽ vì sợ phải phơi nắng khi ra ngoài công trường, ánh nắng làm tàn phai nhan sắc diễm kiều, nên các cô không ai vào học Công Chánh. Các lớp đàn anh cũng vậy, không có một bông hồng Công Chánh. Sau đó thì ký túc xá dời xa khỏi trường gần một cây số. Tôi và các bạn cùng lớp Nguyễn Xuân Trung, Nguyễn Duy Linh Cơ, Phạm Sanh, Trần Phúc thường đi bộ đến

trường để học. Nhớ lại những lần đi bộ đó, chúng tôi nói rất nhiều, nói về chuyện thi cử, về tương lai và nhất định không thiếu vấn đề tình yêu trai gái.

Những năm sau đó, các cô đã lần lượt vào học Công Chánh. Tôi chỉ nhớ năm sau tôi có cô Nguyễn thị Bạch Tuyết, cô rất siêng năng học hành thường hỏi bài của chúng tôi để học trước. Cô ở cùng ký túc xá với tôi, đôi khi cô có nấu chè đậu xanh đều cho tôi một chén.

Không biết giờ này cô ở phương trời nào, tôi vẫn nhớ chén chè đậu xanh lúc thưở hàn vi bạn bè. Rồi có lẽ các cô nhận thấy người con gái đẹp là người con gái có nước da ngăm đen nên đã vào học Công Chánh trong số đó có Lê thị Phương Anh,

Nguyễn thị Kim Anh, Nguyễn thị Sâm và còn nhiều cô nữa mà tôi không nhớ tên. Không biết là do lớp của các cô vui vẻ hay là vì có các cô; mà lớp của tôi rất thân thiện với lớp của các cô.

Năm năm trời học tại Công Chánh Phú Thọ, biết bao kỷ niệm vui buồn. Hai năm đầu học các môn học cơ bản. Tôi sợ nhất là môn Đại Số của thầy Nguyễn Trọng Ba. Phần lớn thì không ai hiểu thầy dạy cái gì, thầy có nói một câu mà tôi vẫn nhớ mãi, “ Học Đại Số chứ không phải đọc báo Sóng Thần. “ Thầy Nguyễn Triệu Đồng dạy Thủy Lợi, thì tôi sợ nhất. Thầy vào lớp tất cả đều đứng dậy, thầy nhìn đăm đăm không nói gì hết khoảng năm phút. Lúc đó, năm phút dài lắm các bạn ơi. Tôi ngồi bàn cuối cùng của giảng đường, khi thầy quay lưng lên bảng là tôi nhảy cửa sổ ra quán chị Bé đánh cờ tướng. Cuối năm, thầy cho bài thi lên lớp, không chỉ có tôi là không đậu mà cả lớp đều không đậu, thầy cho thi lại hết. Thầy Trịnh Hữu Dục là hiền nhất. Khi thi cuối năm, tôi lật sách copy thầy thấy nhưng

không nói gì hết, có lẽ vì vậy mà hơn 24 năm nay ở Mỹ, năm nào tôi cũng thăm gia đình thầy. Vợ của thầy rất hiếu khách và giúp đỡ tôi rất nhiều. Khi tôi lập gia đình thầy cô đều đến dự. Tôi nhớ hoài món giò sống chiên trứng ăn với bánh mì của cô làm đãi tôi, lúc tôi ở nhà thầy cô để thi vào Bộ Giao Thông Vận Tải của tiểu bang California. Cô nói ăn cam thì ăn luôn cái phần trong của vỏ thì sẽ tốt cho sự tiêu hóa. Từ đó tôi ăn cam là ăn luôn vỏ.

Từ Minh Tâm thì đương nhiên cả lớp đều biết, nhưng toàn trường Phú Thọ cũng biết, vì tài đánh bóng chày của anh ta. Tôi thì cứ chạy theo sau anh ta để hoan hô cũng như phụ giúp anh ta quay ronéo các bài học. Anh ta bây giờ còn có nhiều tài năng khác nữa như làm báo internet cho lớp, làm thơ, viết báo và viết sách để bán nữa. Nói là để bán chứ thật ra chỉ để lấy lại tiền giấy mực mà thôi. Anh ta có khuyên tôi viết vài truyện ngắn gọn và chỉ tôi làm thơ. Tôi đã cố gắng, nhưng vẫn không được như anh ta thì đừng có mơ tưởng chi được như nhạc sĩ Lam Phương hay Huỳnh Anh !.

Người bạn thân tình của tôi Trần Phúc thì bây giờ không biết nơi nào. Bạn Nguyễn Duy Linh Cơ thì không còn nữa ở trên trái đất này. Lần cuối cùng tôi gặp Cơ là ở tại một Công Ty Xây Dựng Cần Thơ. Sao cuộc đời còn nhiều cái vui mà bạn lại bỏ ra đi sớm vậy. Vui buồn giận hờn trong tình bạn cứ theo tôi mãi, nhưng tất cả chỉ còn là kỷ niệm. Nhớ chuyến đi Gò Công ăn đám cưới của Phạm Văn Quới. Nhớ đến mùi trái cherry ngọt tình quê hương tại vườn cây ăn trái của nhà Nguyễn Văn Hồ. Nhớ chuyến đi xe lửa lên Biên Hoà với các cô sinh viên Nha Khoa. Nhớ đến những đêm lang thang cùng Nguyễn Văn Bé A ở phố Lê Lợi. Nhớ tô hủ tiếu Mỹ Tho của một lần về thăm quê của Dương Chí Khải. Nhớ đến lần nhậu say mềm ở nhà vợ chồng

Lý Xuân Hoà. Nhớ đến những buổi ăn cơm độn mì với các cô sinh viên duyên dáng Công Chánh. Nhớ ly nước mía ngọt tình bạn bè của một lần về thăm lại quê hương sau 10 năm xa cách.

Cứ vài tháng là tôi đi dự đám cưới một lần ở Mỹ nhưng vẫn không vui như lần ở Gò Công. Tôi cũng đã một lần đi xe lửa từ Đại Tây Dương đến Thái Bình Dương xuyên ngang nước Mỹ nhưng không mạng tình quê hương như chuyến đi Biên Hoà. Những đêm lang thang trên phố Tàu, San Fransico nhớ nhiều đến phố Lê Lợi, Sài Gòn. Bánh tôm chiên giòn của tô hủ tiếu Mỹ Tho tại Mỹ vẫn không thơm mùa sông nước Tiền Giang. Cơm gạo lúa dài thượng thặng của Thái Lan vẫn thiếu mùa khoai sắn đây tình nghĩa bạn bè. Uống ly nước mía nhớ lại bạn bè lúc thưở hàn vi.

Thành phố về đêm của Mỹ yên lặng quá. Yên lặng đến mức tôi nghe được tiếng thở dài của tôi. Nhìn ra bầu trời về đêm ở California, tôi cứ tưởng là đang ở trên sân cỏ của trường Công Chánh trong những đêm chờ sáng để đi dự lễ ở Thành Phố. Theo năm tháng, vì tuổi tác, gia đình; vì sinh kế; vì địa vị và không gian cách biệt mà những chuyện quá khứ của thời tuổi trẻ có lẽ sẽ phai mờ dần trong ký ức của một số bạn bè. Nhưng đối với tôi thì vẫn không bao giờ quên những kỷ niệm, nhất là mối tình đẹp đơn phương của tôi thời sinh viên. Hình ảnh ngôi trường xưa, bạn bè cũ, người con gái năm nào vẫn luôn còn in đậm trong trí nhớ, trong giấc mơ ...

*Trong mơ về lại trường xưa
Thấy cô áo trắng chờ ai bên đường
Lá vàng rơi kín sân trường
Hỏi người xưa ấy có vương chút tình ?*

Đêm khuya đi làm về, đường phố vắng người, lâu lâu có ánh đèn xe chạy nhanh ngược chiều vội vã về nhà. Nỗi buồn xa nhà, xa quê lại trở về. Có ai biết chỉ dùm nơi nào là nhà, nơi nào là quê. Một thoáng băng khuâng nhớ quê nhớ trường.